

- легалізація «тіньової зайнятості» за результатами діяльності відповідної робочої групи;
- активізація роботи комісії для визначення збитків, заподіяних внаслідок використання земельних ділянок без правовстановлюючих документів;
- удосконалення механізмів залучення коштів пайової участі у розвитку інфраструктури міста;
- запровадження прозорих аукціонів продажу права оренди земельних ділянок; підвищення прозорості бюджетного процесу.

Незяць В.І.

ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА ЯК ПЕРВИННИЙ СУБ'ЄКТ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Аналіз організаційно-правових форм місцевого самоврядування в Україні дає змогу зробити висновок, що на сучасному етапі розвитку державотворення та фінансово-економічної кризи в нашій країні гостро виникла потреба ефективного вирішення питань місцевого значення. Це спонукає суспільство та державу звернути свою увагу на розбудову ефективно діючого місцевого самоврядування.

Провідне місце в системі місцевого самоврядування посідають територіальні громади. Вони являють собою жителів, об'єднаних постійним проживанням в межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр.

Аналіз сільської територіальної громади вказав, що участь сільських територіальних громад у місцевому самоврядуванні – процес багатофакторний та неоднозначний. Його не можна формувати та форсувати одними політико-правовими актами. Тут необхідний досить високий рівень політичної та муніципальної компетентності та культури у всіх, включаючи посадових осіб місцевого самоврядування та членів громади, розвиток традицій та локальної самоідентифікації, наявність матеріальної основи, та головне – прагнення до демократичних перетворень. Не викликає сумнівів, що подальший розвиток демократичних процесів в Україні передбачає чітке закріплення в конституційному законодавстві правового статусу цих спільнот.

Первинним суб'єктом місцевого самоврядування, основним носієм його функцій і повноважень є територіальна громада села, селища, міста. Територіальні громади в порядку, встановленому законом, можуть об'єднуватися в одну сільську, селищну, міську територіальну громаду, утворювати єдині органи місцевого самоврядування та обирати відповідно сільського, селищного, міського голову [1]. Роль та місце сільської, селищної ради (територіальної громади) в системі місцевого самоврядування характеризується, по-перше, їх природою як представницьких органів місцевого самоврядування, по-друге, особливостями здійснення місцевого самоврядування в умовах територіальної громади. Територіальна громада є первинним суб'єктом місцевого самоврядування і саме територіальній громаді належать фундаментальні права місцевого самоврядування і саме вона через

встановлені законом правила й процедури формує систему органів місцевого самоврядування і саме вона є власником майна.

Реальне громадянське суспільство має реалізуватися саме на місцевому рівні через насичення новим змістом поняття «територіальна громада». Розкриваючи зміст поняття «професійний потенціал посадових осіб місцевого самоврядування» у тому числі через їхню здатність зосереджувати свою увагу та діяльність на понятті «міжсуб'єктні відносини», ідеї міжсекторної співпраці, які на сучасному етапі розвитку України є основою для переходу до практичних дій в напрямку демократизації та децентралізації влади та управління. Проведення структурних реформ дасть змогу досягти стійкого соціально-економічного ефекту за умови гармонізації пріоритетів і етапів зазначених реформ із реформою місцевого самоврядування та територіальної організації влади.

В Україні відбувається намагання побудувати правову державу без розвинутого громадянського суспільства, як і громадянське демократичне суспільство – без «середнього класу». «Соціальність» демократичної влади поєднується зі значною централізацією адміністративних функцій державної влади, обмеженням функціональних та ресурсних рамок діяльності органів місцевого самоврядування, муніципальних органів влади та доволі низькою мобілізацією інститутів громадянського самоврядування, громадських організацій, низьким рівнем правової та політичної культури громадян та місцевої політико-адміністративної еліти (посадових осіб місцевого самоврядування). Розгортання управлінської діяльності посадових осіб місцевого самоврядування відбувається в умовах, коли інтеграція центрального уряду з місцевою ініціативою відбувається ще несистемно, епізодично, без балансу інтересів держави та її регіонів, без повного дотримання принципу делегування повноважень управління з нижчого (базового) рівня організації влади – територіальної громади на вищий. Таким чином, усі підходи (техніки, технології) управління, які посадові особи органів місцевого самоврядування здатні забезпечити власними силами і ресурсами, залишаються у компетенції органів місцевого самоврядування.

Соціальний характер державності визначається мірою реалізації публічної влади в процесі формування громадянського суспільства. Мобілізацією управлінського потенціалу органів місцевого самоврядування та недержавних організацій вимірюється природа демократії процесів самоврядування. Визначальними проблемами на шляху демократизації влади всіх рівнів є підвищення моральних настанов, норм культури та етики, рівня патріотизму усіх суб'єктів влади, а також безумовне дотримання встановлених «правил гри», створення рівних умов участі в суспільних справах.

Список використаних джерел

1. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.

2. Кравченко Т. А. Значення та роль органів самоорганізації населення в системі місцевого самоврядування в Україні: функціональний підхід / Т. А. Кравченко // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. 1. – С. 159 – 164.

Новіченко Н.В.

ЄВРОПЕЙСЬКІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ЦИФРОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЛЮДИНИ

Технологічний прогрес, дійшовши цифрового ступеня свого розвитку, поставив перед суспільством завдання цифрової трансформації всього укладу соціального та економічного життя. Зокрема, це стосується і необхідності для кожної людини оволодіння цифровими навичками та здібностями, тобто того, що можна визначити цифровими компетентностями людини. Такі зміни навичок і здібностей людей відбувались і раніше з появою у повсякденному житті новітніх на той час технологій – парових двигунів, електрики, автомобілів, комп'ютерів тощо. З початком переходу до цифрової ери перед сучасною людиною постають нові вимоги щодо знань та навичок, потрібних у новому цифровому середовищі.

Перший підхід до визначення ключових компетентностей людини для навчання протягом життя у ХХІ столітті був зроблений в ЄС у 2006 році.

Процес активної цифрової трансформації, який активізувався після кризи 2008 року, спонукав переглянути ставлення до компетентностей людини і у 2018 році ЄС схвалив Рамкову програму оновлених ключових компетентностей для навчання протягом життя [1].

Зокрема, було визначено, що у новому цифровому світі кожна людина потребує широкого спектра навичок і компетенцій, які вона має постійно розвивати протягом усього життя. Основні компетентності, які визначені в Рамковій програмі, спрямовані на створення засад для гармонійного розвитку людини і суспільства у світі, що швидко змінюється.

Ключовими компетентностями є ті, які необхідні всім людям для підвищення особистого потенціалу і розвитку, розширення можливостей працевлаштування, соціальної інтеграції та активного громадянства. Такі компетентності розвиваються в процесі навчання протягом усього життя, шляхом формального, неформального та інформального навчання.

До таких компетентностей було віднесено цифрові компетентності. У поясненні робочої групи, яка готувала програму 2018 року, було наведено обґрунтування необхідності внесення змін у попереднє визначення цифрової компетентності. Зокрема було відзначено, що розуміння та актуальність цифрових компетентностей зазнали суттєвого зростання з 2006 року.

Термінологія, яка використовувалась у визначенні компетентності, також потребувала оновлення. Замість «ІСТ» (технології інформаційного суспільства) та «ІСТ» (інформаційно-комунікаційні технології), які використовувались у визначенні 2006 року, «цифрові технології» вважаються зараз найбільш відповідним терміном для називання повного набору пристроїв, програмного забезпечення чи інфраструктури. З поширенням, різноманітністю та інтегрованістю використання